

ЕЛ-ТЕПСКА

На Ел-тепе дими мъгла.
Далече нѣкжде въвъ низкото
сж моитѣ села,
окжпани въвъ слънце, като въ приказка.

А доле плиснала водитѣ,
притиснати въ скали и клекъ,
като човѣкъ
приказва съ мене Глазне.

Разказва ми, че тамъ една жена
съсухрена отъ скръбъ и отъ тревога
ме чака да се върна у дома
и още, още ме обича много.

Разказва ми, какъ съ погледъ замъгленъ
тя всѣки пжтникъ пита простодушно
дали ще се завърна нѣкой день.
И азъ мълча, мълча, мълча и слушамъ.

Отсреща боровия хълмъ
събаря облачни грамади.
Просвѣтва. После пада гръмъ.
И въ очитѣ блѣсва радостъ. . .